

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Θεός Πατηρίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
πρὸς τοὺς τιμὰς, χρυσῷ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῷ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, (συνέχ.) — Οὐίλλημ Κόλλινς:
Ἡ ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρασις Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.) — Πέτρου Δελ-
κούρ: Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια).

ΣΤΗΣΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

προληρησέας

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, τὰς ἐπαρχίας 8,50
ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ δούβλιε 6

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Δακολάρ καὶ Λουβέν

Α'

Ὁ Λαυρέντιος ἐκάλυψε διὰ ρινομάκτρου
τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ τραύματα,
ὁ δὲ Μοῦλ ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ἐρυπωμένων ἐν-
δυμάτων του παλαιὸν ἐπαινωφόριον, τὸ
ὅποσον ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ περιβόλου, παρὰ
τὴν παρασχεθεῖσαν αὐτῷ ὑπηρεσίαν, μετὰ
δυσαρρεσκείας τῷ ἐδάνευσεν.

Τοιοῦτοτρόπως εἶχον τὸ ὕψος μᾶλλον
κακούργων ἢ ἀνθρώπων ἐρχομένων νὰ συλ-
λάβωσι τινά. Διὰ τοῦτο ἡ εἴσοδος αὐτῶν
εἰς τὸν σταθμὸν καὶ τὴν ἀμαξοστοιχίαν,
ἥτις θὰ ἐπανεφέρεν αὐτοὺς εἰς Παρισίους,
παρήγαγεν ὀλίγην κολακευτικὴν ἐντύπω-
σιν. Ἦσαν ὅμως ἀμφοτέρωθεν λίαν ἀπησχολ-
ημένοι καὶ οὐδόλως εἰς τοῦτο προσεΐ-
χον.

Καθ' ὁδὸν ὁ Λαυρέντιος ἠρώτησε τὸν
Μοῦλ τί ἀνεκάλυψε καὶ τί ὁ κλητὴρ αὐ-
τοῦ τῷ ἀνεκοίνωσε χαμηλοφώνως.

— Σὰς εἶδα ν' ἀνασκιρτήσετε, εἶπεν,
ἦτο λοιπὸν σπουδαῖον;

— Βεβαίως! Κρίνατε καὶ σεῖς: Μοὶ
ἀναγγέλλουσιν ὅτι ὁ ἀρχαῖος ὑπὸ τῆς
σας Φραγκίσκος Οὐσδὰλ ἐθεάθη πολλάκις,
περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου καὶ τὰς ἀρχὰς
Ἰουλίου, ἐν συνοδίᾳ τινός, καλουμένου
Λουβέν παρὰ τῷ Λανωά, οἰνοπώλῃ, εἰς
τὴν ὁδὸν Michodiére... Ἀκούετε; περὶ
τὰ τέλη Ἰουνίου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰου-
λίου.

— Ναί, ἀλλὰ τίς εἶνε αὐτός ὁ Λου-
βέν;

— Κατὰδικος ἀπελευθερωθείς.

— Ὁ φονεὺς τῆς μητρός μου;

— Αὐτός! ποτέ. Οὔτε ἐν παιδίον δὲν
θὰ ἐπείραζεν. Ἐν τούτοις, δὲν πρέπει νὰ
τῷ ἐμπιστεύεται τις αὐτό, διότι εἶνε ὁ
φοβερώτερος κατεργάτης τοῦ κόσμου.
Ἀλλὰ, καθ' ὅσον γνωρίζω, οὐδέποτε ἔχυ-
σεν αἷμα, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην διάρρηξιν
ἐξετέλεσεν.

— Λοιπὸν τότε;...

— Ἄν τῷ ἐλλείπει ἡ δραστηριότης,
ἔχει τὸν δόλον, καὶ ὅ,τι δὲν πράττει αὐ-
τός οὗτος, τὸ παρασκευάζει καὶ τὸ ἐκ-
τελοῦσιν ἄλλοι.

— Ὑποθέτετε λοιπὸν ὅτι ἔχει συνενό-
χους;

— Ἐχει ἓνα. Ἐνθυμεῖσθε τὴν κατὰ-
θεσιν τοῦ ζαχαροπλάστου Δουράλ;

— Ἄν τὴν ἐνθυμοῦμαι! Μοὶ ἐχρησί-
μεισεν ὡς ἐπιχείρημα εἰς τὴν ὑπεράspi-
σίν μου. Τὰ δύο ἄτομα, τὰ ὅποια κατήρ-
χοντο περὶ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν μετὰ
τὸ μεσονύκτιον τὴν ὁδὸν Πλανσέτ, καὶ
τὰ ὅποια ἐσταμάτησαν αἰφνης ἀκούσαντα
τὴν περιπολίαν...

— Ἀκριβῶς. Λοιπὸν, ἦσαν αὐτοὶ ἐ-
πανερχόμενοι εἰς Παρισίους, ἀφοῦ ἐξετέ-
λεσαν τὸ ἔγκλημα...

— Δὲν ἦπατόμην λοιπὸν! Καὶ τώρα
ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι;

— Ὁ Λουβέν ἐφυλακίσθη ὡς ἐγκατα-
λιπὼν ἄνευ ἀδείας τὸν τόπον τῆς ἐξορίας
του, καὶ ὡς συνένοχος ἀποπειράς κλοπῆς.

— Καλῶς... ὁ δὲ ἄλλος;

— Ὁ ἄλλος δὲν εἰζεύρομεν οὔτε ἀκρι-
βῶς ποῖος εἶνε, ἂν καὶ ἔχω πολλοὺς λό-
γους νὰ ὑποπτεύω ὅτι οὗτος εἶνε εἰς φο-
βερὸς ληστής, ὀνομαζόμενος Δακολάρ...
Τυχρῶς ὅμως θὰ πληροφορηθῶμεν περὶ
τούτου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Λουβέν. Εἰς σὰς ἀ-
νῆκει νὰ τῷ ἀποσπάσετε ὁμολογίας.

— Ἐγὼ! τί νι τρόπω;

— Θὰ σὰς εἶπω μετ' ὀλίγον... Πρέ-
πει μάλιστα, ἂν ἐνεργήσετε δεόντως, ν' ἀ-
νακαλύψετε ποῦ εὐρίσκεται ὁ Δακολάρ.
Χρειάζεται ὅμως τέχνη διὰ νὰ συλληφθῇ·
αὐτός εἶνε πανουργὸς καὶ παίζει καλὰ τὸ
μαχαῖρι... εἶνε πολὺ ἐξησκημένος!

— Ναί, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ὑποκώφως.

Ἄν ὅμως χρειάζεται μόνον ἀποφασιστι-
κὸς ἄνθρωπος, τότε βασισθήτε εἰς ἐμέ.

Ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον μετ' ὁ ὁμίλη-
σαν περὶ τῶν περιστάσεων, δι' ἃς ὁ Μοῦλ
ἐγκατέλειπε τὰς ὑπονοίας αὐτοῦ καὶ ἐτέ-
θη ἐπὶ τὰ ἔγνη τῶν ἐνόχων.

— Εἰργαζόμεν μετὰ ζήλου εἰς τὴν ὑ-
πόθεσιν ταύτην, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς
ἀστυνομίας, καὶ ἐγνώριζα ἐκ τῶν τελευ-
ταίων ἀνακρίσεων σας ὅποσον θὰ ἦτο τὸ
σύστημα τῆς ὑπερασπίσεώς σας. Τοῦτο
μὲ ἐνέβαλλεν εἰς σκέψεις· οὐχὶ διότι ἡ
ιδέα δολοπλοκίας ἦτο νέα δι' ἐμέ· εἶδα
παραδείγματα καὶ γνωρίζω κατηγορουμέ-
νους ἀληθεῖς ἐνόχους νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι
εἶνε θύματα τυχαίων περιστάσεων καὶ
διαβολικῶν συμπτῶσεων. Ἀλλ' ἐσκεπτό-
μην ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο τεχνηέντως
ἀναπτυσσόμενον, θὰ παρήγαγε ζωηρὰν ἐν-
τύπωσιν ἐπὶ τῶν ἐνόχων. Δὲν ἦπατήθην!
Ἡ δίκη σας, ἣν μετὰ προσοχῆς παρηκο-
λούθησα, δὲν μετέβαλλε τὰς ιδέας μου.
Βεβαίως ὁ κύριος Γλαβὼν ἡγόρευσε θαυ-
μασίως· τί μὲ ἐνδιέφερον ὅμως ἡ εὐγλωτ-
τία καὶ ἡ ἐκ συστάσεως πεποιθήσις; Ὁ-
σον ἀφορᾷ τὴν φυσικὴν καὶ συγκινητικὴν
στάσιν σας, ἐν αὐτῇ ἔβλεπον κωμωδίαν
μετὰ τέχνης παιζομένην... Σὰς ζητῶ
συγγνώμην σήμερον. Τί τὰ θέλετε; εἶνε τοι-
οῦτο τὸ ἐπάγγελμά μας· ἡναγκασμένοι νὰ
ὑποπτεύωμεν τὸ κακὸν καὶ νὰ μὴ βλέπω-
μεν πανταχοῦ εἰμὴ δόλους καὶ συνενοή-
σεις, καταντῶμεν ν' ἀμφιβάλλωμεν διὰ τὰ
ἀπλούστερα πράγματα καὶ τὰς εἰλικρι-
νεστέρας ὁμολογίας... Ἐν τούτοις, ἔπρε-
πεν ἡ δίκη αὕτη νὰ ἐπιδράσῃ ἐπ' ἐμοῦ ἐν
ἀγνοίᾳ μου· ἐξερχόμενος τοῦ κακουργο-
δικείου, καίτοι ὀκτεῖρα τὴν εὐπιστίαν καὶ
τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἐνόχων, δὲν ἦσθάνο-
μην ἐν τούτοις ἐραυτὸν κατὰ βάθος λίαν
ὀργισμένον διὰ τὴν ἀθώωσιν σας. Ἐν ἐνὶ
λόγῳ ἤρχισα ν' ἀμφιβάλλω...

Ἀλλὰ τίς λοιπὸν ἦτο ὁ ἔνοχος; Ἐ-
πρεπε νὰ γείνωσι νέαι ἀνακρίσεις καὶ νέαι
ἔρευναι. Ὡμίλησα περὶ τούτου εἰς τὴν
Διεύθυνσιν καὶ μὲ ἠρώτησαν ἂν ἀστείζο-
μην. Καὶ ἀληθῶς, πῶς εἰς πεπειραμένος

ὡς ἐγὼ παρεπείσθη ὑπὸ τοῦ κατηγορομένου καὶ τοῦ δικηγόρου του;

• Θὰ ἐλθσόνουν πιθανῶς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὅτε ἀφίκετο ἡ ἐπιστολή σας, δι' ἣς ἐζητεῖτε νὰ διορισθῇτε ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας. Μοὶ ἀνεκοίνωσαν αὐτήν, καὶ εἶπον καὶ ἐγὼ ὡς ὅλοι ὅτι τοῦτο ἦτο ἐκ μέρους σας θράσος καὶ ἀναίδεια· συνεβούλευσα ὁμῶς νὰ δεχθῶσι τὴν αἴτησίν σου, φρονῶν ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ καλλίτερον μέσον ἐπιτηρήσεως· θὰ ἡδυνάμεθα οὕτως ἄλλως τε νὰ μάθωμεν ἂν εἴχατε συνένοχον. Δὲν ἐδέχθησαν τὴν γνώμην μου. Ὡ- μῶσα τότε νὰ λύσω τὸ αἰνίγμα τοῦτο καὶ ἤρχισα τὰς ἐρεῦνας μου.

• Μία περικοπὴ τῆς ἀγορεύσεως τοῦ δικηγόρου σας, ἥτις μὲ ἐνετυπώθη ἐν τῷ νῷ, μοὶ ἐχρησίμευσεν ὡς ἀφετηρία καὶ ὁδηγός. Ἡ περικοπὴ αὕτη εἶνε ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ κύριος Γλαβὼν ἀνέφερε πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του, διάφορα ἐγκλήματα, παρυσιασθέντα καὶ ἐκτελεσθέντα ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ὡς ἐκεῖνο, δι' ὃ κατηγορεῖσθε. Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ἐπέμεινεν ἰδιαζόντως ἐπὶ τίνος ὑποθέσεως τοῦ Βιλζουίρ; Ἰδοὺ πῶς ἔχει ἡ ὑπόθεσις αὕτη: Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, γέρων τις κτηματίας, ἐγειρόμενος τὴν πρωίαν — αὐτὸς εἶχε τὴν τύχην νὰ μὴ ἐγείρεται τὴν νύκτα! — εὐρίσκει τὸ παράθυρον τοῦ γραφείου του ἀνοικτόν, τὸ γραφεῖόν του παραβεβιασμένον, τὰ δὲ χρήματά του — δώδεκα ἕως δεκαπέντε χιλιάδας φράγκων — κλαπέντα.

• Ἡ ἀστυνομία τοῦ τόπου καταφθάνει, εὐρίσκει πλησίον τοῦ γραφείου σμίλην, δι' ἣς παρεβιάσθη τοῦτο, καὶ ἀκολουθεῖ διὰ τίνος μικρᾶς αὐλῆς καὶ ἀνθῶνος τὰ σαφῶς διακρινόμενα ἔχνη τοῦ κλέπτου. Τὰ ἔχνη ταῦτα κατέληγον εἰς τὴν γείτονα οἰκίαν, εἰς ἣν κατῴκει εἰς σιδηρουργός, ἀρκούντως κακοήθης καὶ κατὰ χρεως. Ἀνακρίνουσι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον καὶ ταράσσεται. Τὰ ἔχνη τῶν βημάτων εἶνε ἰδικά του, ἡ κλίμαξ δι' ἣς ἐγένετο ἡ ἀνάβησις εὐρίσκεται εἰς τὸν σταυλὸν του, ἡ δὲ σμίλη τῷ ἀνήκει ὡς ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ! Ἰδοὺ αὐτὸς εἰς τὴν θέσιν εὐρέθητε σεῖς, δὲν ἔχει οὕτως;... Συλλαμβάνουσιν αὐτόν, ἡ ἀνάκρισις τελειώνει ταχέως καὶ θὰ παρεπέμπετο ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου, ὅταν ἐκ τύχης ἀνακαλύπτονται εἰς Παρισίους οἱ ἀληθεῖς ἐνοχοὶ ἦσαν τρεῖς: ὁ Πατίν, ὅστις ἐργάζε- ται παρὰ τῷ ἀτυχεῖ σιδηρουργῷ, ὑπέδειξε τὴν κλοπὴν, ὁ Λουβὲν τὴν παρεσκευάσε καὶ ὁ Δακολάρ τὴν ἐξετέλεσε μόνος, ἐνῷ οἱ δύο ἄλλοι παρεφύλασσον... Ἐγὼ συνέλαβον τὸν Πατίν καὶ τὸν Λουβὲν εἰς ἐν χαρτοπαικτεῖον τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐνώσεως εἰς Μικρὸν-Σαρὲν.

• Δὲν εἶνε ἄρα γε δυνατόν οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι νὰ ἐξετέλεσαν τὸ ἐγκλημα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ; Ἐβλεπα τὴν μέθοδον τοῦ Λουβὲν καὶ ἀνεγνώριζα ἐν τῇ ἐκτελέσει τὴν χεῖρα τοῦ Δακολάρ... Ἄλλ' ἐν ἀρχῇ τί ἀπέγειναν οἱ ἀθλιοὶ οὗτοι; ἐζητήσα τὰς δικογραφίας των· ὁ Πατίν, καταδικασθεὶς εἰς δέκα πέντε ἐτῶν καταναγκαστικά ἔργα, δὲν εἶχε συμπληρώσει τὴν

ποινὴν του — ἀνωφελὲς νὰ σκεφθῶμεν δι' αὐτόν — ἀλλ' ὁ Δακολάρ, καταδικασθεὶς εἰς εἴκοσιν ἔτη, ἐδραπέτευσε ἐκ Καγὲν, ὁ δὲ Λουβὲν, περιωρισμένος εἰς Λάνγρ πρὸ τῆς λήξεως τῆς ποινῆς του, εἶχε δραπετεύσει πρὸ πολλῶν μηνῶν. Τοιουτοτρόπως οἱ δύο τελευταῖοι οὗτοι ἡδύνατο νὰ συναντηθῶσιν εἰς Παρισίους καὶ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἐγκλημα ὁμοῦ. Τοῦτο δὲ τόσῳ πιθανότερον ἦτο, ὅσῳ ἡ περιγραφὴ αὐτῶν ὁμοιάζε πρὸς τὴν τῶν δύο οὐτιδανῶν, οὓς παρετήρησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πλανσέτ ὁ μάρτυς Δουράλ. Τοὺς ἀνεζήτησα δραστηρίως.

• Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα προσεῖχον εἰς σὰς· σὰς ἠκολούθουν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρζαντέιλ καὶ μέχρι τοῦ ἐργοστασίου εἰς Πυτώ. Ἐγνώριζα λεπτομερῶς τί ἐκάμνατε, καὶ τοιουτοτρόπως ἀπέκτησα τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ διαμαρτυρήσεις σας ἦσαν εἰλικρινεῖς καὶ τὸ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διαβημά σας οὐχὶ ὑποκριτικόν.

• Πρὸ ἐνὸς μηνός, ἔχω τὴν εὐχαριστήσιν νὰ εὐρίσκωμαι ἐνώπιον τοῦ Λουβὲν. Χωρὶς νὰ φανῶ ὅτι ἀποδίδω μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν συνάντησιν ταύτην, ἠρέκσθην νὰ τὸν ἐρωτήσω τί ἤθελεν εἰς Παρισίους, ἔνθα τῷ ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ διαμῆνῃ ἔνεκα τῆς καταδικῆς του. Μοὶ ἐπανελάβετο ὅ,τι συνήθως λέγουσιν οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι: Εἰς Λάνγρ ἐγνωρίζετο ὡς ἀρχαῖος καταδικὸς καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ εὐρὴ ἐργασίαν. Ἐλθὼν εἰς Παρισίους — ἔνθα ἀφίκετο τὴν προτεραίαν! — ἤθελε νὰ κερδίσῃ ἐντίμως τὸν ἄρτον του καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἀστυνομίαν.

• Ἐδείξα ἐν ἀρχῇ μεγάλην ἀποστροφήν νὰ τὸν χρησιμοποίησω· εἴτα κατηνύσθην βαθμηδόν, ἐκφράζων τὴν λύπην μου ὅτι δὲν εἶχα πρόχειρον εὐφυῆ ἄνθρωπον διὰ τινὰ ὑπόθεσιν.

«— Εἶνε δική μου δουλειά! ἀνέκρα- κεν ὁ Λουβὲν, διάταξέ με καὶ θὰ μείνης εὐχαριστημένος.»

— Τῷ παρουσίασα ἔτι δυσκολίας τινάς· τέλος, ἀφοῦ μοὶ ὠρκίσθη ὅτι θὰ ἐργασθῇ ἐντίμως καὶ δὲν θὰ παρεκτραπῇ, τὸν ἀπέλυσα.

— Ἄν δὲν ἐπληρώχετο; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Δὲν τὸ ἐφοβούμην. Δι' αὐτόν ἦτο πραγματικὴ εὐτυχία καὶ δὲν θὰ τὴν ἀφινε. Σκεφθῇτε καὶ σεῖς! νὰ εἶνε συγχρόνως σκύλος καὶ λύκος, νὰ κάμνῃ ἀναφορὰς εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ν' ἀπαλλαγῇ συντρόφου, οἵτινες δὲν τῷ ἀρέσκουσι καὶ τοὺς ὁποίους θέλει νὰ ἐκδικηθῇ καὶ ἐν ταύτῳ νὰ ἐξακολουθῇ κλέπτων μετὰ πλείονος αὐθαδεῖας καὶ ἀσφαλείας.

• Διὰ τοῦτο ὁ Λουβὲν ὑπῆρξεν ἀκριβὴς εἰς τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν τῷ ὤρισα. Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἐργασθῇ εὐσυνειδήτως τῷ ἀνέθηκα νέαν ἐντολήν. Ἐνδιαφερόμην ὁμῶς πολὺ νὰ γνωρίζω τὰς ἐνεργείας του, διὰ τοῦτο ἐπεφόρτισα δύο ἐκ τῶν κλητῶν μου νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς.

• Οὐδ' ἀπαξ συνελήφθη ἔχων σχέσεις μετὰ τοῦ Δακολάρ, εἴτε διότι ἀπέφευγον

νὰ συναντηθῶσιν, εἴτε διότι ὁ Δακολάρ ἀπῆλθεν ἐκ Παρισίων. Ἄλλὰ μοὶ ἀπεκά- λυψαν σημαντικὸν γεγονός: Ὁ Λουβὲν ἔβλεπε συχνὰ τὸν ἀρχαῖον ὑπηρετὴν σου Φραγκίσκον Οὐσδάλ. Ἐντεῦθεν νέαι ἐρευν- ναι, αἵτινες ἀπέληξαν, ὡς πρὸ ὀλίγου σας εἶπον, ὅτι δηλαδὴ οἱ δύο οὗτοι προκομέ- νοι ἐγνωρίζοντο ὅτε ἐτελέσθη τὸ ἐγ- κλημα.

— Καλῶς! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· ἀλλὰ τὸν Φραγκίσκον δὲν δύναται τις νὰ τὸν ὑποπτευθῇ ὡς συνένοχον, εἰς τὴν ἐκτέλε- σιν τοῦλάχιστον.

— Τί σημαίνει! Εἶνε ἤδη ἀποδεδειγμέ- νον ὅτι ὁ Λουβὲν καὶ αὐτὸς ἐβλέποντο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐπινον μαζὺ εἰς τοῦ Λανοῦ καὶ ὁ Φραγκίσκος θὰ ἔδω- κεν εἰς τὸν Λουβὲν ἢ τὸν ἀφίσε νὰ τὰ λάβῃ, ὅπως θέλετε, τὰ ἀντικείμενα, τὰ προσωρισμένα νὰ σας ἐνοχοποιήσωσι. Αὐτὸ οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ, δι' ἐμὲ δὲ εἶνε ἀρκετόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν, διαφέρει τὸ πρᾶγμα, θὰ εὐρῶ δὲ μετ' ὀλίγον τὸν κακοῦργον... Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο.

• Ὁ Λουβὲν, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, ἐσύχναζε πολὺ εἰς τὸ χαρτοπαικτεῖον τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐνώσεως, ἔνθα ὁ Φραγκίσκος τελευταίως ἦτο ὑπηρετῆς. Ἐκεῖ λοιπὸν συνηντῶντο ἡδὴ· ἐπειδὴ δὲ οὐδ' ὁ μὲν οὐδ' ὁ δὲ εἶχον ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, ἔ- πρεπε νὰ ζῶσι διὰ τῆς κλοπῆς — ὁ Λου- βὲν συνεβούλευε καὶ διηύθυνεν, ὁ ἄλλος ἐξετέλει.

• Ἐκτοτε διακαῶς ἐπεθύμουν νὰ τοὺς συλλαβῶ ὁμοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Χάρης εἰς τὸ σύστημα τῆς ὑπερασπίσεως, τὸ ὁποῖον ὁ Λουβὲν θὰ μετεχειρίζετο, εὐκόλως θὰ τοὺς ἠνάγκαζον νὰ ἐνοχοποιήσωσιν ὁ μὲν τὸν δέ, καὶ τοιουτοτρόπως θὰ ἐμάνθανα τὰ κατὰ τὸ ἐγκλημα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐπέτυχα πρὸ τριῶν ἡμε- Ͼν· συνέλαβον τὸν Λουβὲν καὶ τὸν Φραγ- κίσκον, καθ' ἣν στιγμὴν ἔκλεπτον, περὶ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, μικρὰν τινα κατοικίαν εἰς τὴν ὁδὸν Σαίν-Ζιλ εἰς Μα- ραί. Συνέλαβον μόνον τὸν Λουβὲν· ὁ ἄλ- λος μοὶ διέφυγε. Ἐπρεπε νὰ ἐβλέπετε τὸν Λουβὲν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν· ἦτο θαυμάσιος. «Τὰ εἶχα καταφέρει λαμπρά, ἔλεγεν... Ὁ Φραγκίσκος βέβαια θὰ ἐπιά- νετο... διατί νὰ ἐπεμβῇτε... Τί ἀτυ- χία!»

• Καὶ παρεπονείτο καὶ ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Ἐφάνην ὅτι τὸν ἐπίστευσα, πρὸ δύο δὲ ἡμερῶν ἐπαναλαμ- βάνει τὰ αὐτὰ εἰς τὸν ἀνακριτὴν. Τὸ πε- ριέργον θὰ εἶνε ὅταν θὰ τὸν φέρω μίαν ἀπὸ αὐτὰ τὰς ἡμέρας εἰς ἀντιπαράστασιν μετὰ τοῦ Φραγκίσκου Οὐσδάλ.

— Ἀλλὰ μοὶ εἶπατε ὅτι ὁ Φραγκίσκος διέφυγε.

— Δὲν ἔφυγεν ὁμῶς ἐκ Παρισίων, ἔχω δὲ τοιαύτας περὶ αὐτοῦ ἐνδείξεις, ὥστε θὰ τὸν συλλαβῶ ὅταν θελήσω.

Ἐνῷ συνωμῖλουν, ἡ ἀμαξοστοιχία ἀ- φίκετο εἰς τὸν σταθμόν. Μετ' ὀλίγον ἀν- ἤρχοντο ἐν ἀμάξῃ καὶ διηυθύνοντο εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

B'

Τὸν Μοῦλ ἀνέμενε ἐν τῇ αὐλῇ τῆς διευθυνσεως εἰς κλητῆρ, ὃν μετεχειρίζετο διὰ τὴν ὑπόθεσιν Δαλισιέ.

— Λοιπὸν ! Τι νεώτερον ; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ κλητῆρ ἐδίσταζε νὰ ὁμιλήσῃ παρὸν τοῦ Λαυρεντίου.

— Εἰμπορεῖς νὰ ὁμιλήσῃς, εἶπεν ὁ Μοῦλ. ὁ κύριος Δαλισιέ δὲν μᾶς ἐμποδίζει. Αἱ πληροφορίες αὗται τὸν ἐνδιαφέρουσιν, εἶνε μάλιστα ἀναπόφευκτον νὰ τὰς γνωρίζῃ.

Ὁ κλητῆρ ἤρξατο τῆς ἀναφορᾶς του. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν σχέσεων τοῦ Λουβέν καὶ τοῦ Φραγκίσκου Οὐσδάλ, ἃν ἐξηκολούθησαν μετὰ τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ. Ἡ ἀναφορὰ ἐπὶ τούτου ἦν ἀρνητική.

— Εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ὁρμώ, εἰς τὴν *Suivante* τῶν φίλων, εἶπεν ὁ κλητῆρ, οὐδὲν ἔχον τοῦ Λουβέν. Γνωρίζετε ὅτι ὁ Φραγκίσκος Οὐσδάλ μετέβαινεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ τῆς ἐρωμένης του Λουίζης Μερσιέ εἰς τὰ δύο αὐτὰ καταστήματα. Ἡ κόρη αὕτη, ἥτις πρὸ ἐνὸς μηνὸς κρατεῖται εἰς Ἁγίον Λάζαρον, ἐξητάσθη καὶ εἶπε ὅτι εἰς οὐδεμίαν ἐκ τῶν ἐκδρομῶν ἐκείνων εἶδε τὸν ἐρσστήν της συνομιλοῦντα μεθ' οἰοῦντο.

— Καὶ ἐκ τοῦ Ρουσιγιέ ; ἠρώτησεν ὁ Μοῦλ.

— Ἀ ! ἐκεῖ διαφέρει τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ κλητῆρ. Ἐξήτασα τὴν κυρίαν Ρουσιγιέ, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς ἐπήνεσε πολὺ τὴν Μαριέτταν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὴν ὠνόμασεν ἀχάριστον, διότι ἔχει πλέον ἀπὸ τρεῖς μῆνας νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Δύο μῆνας πρὸ τοῦ φόνου τῆς κυρίας Δαλισιέ, κάποιος μικροεισοδηματίας, πεντηκοντοῦτης περίπου, ὀνομαζόμενος κύριος Κροασιλιά, ἐπήγαγε καθ' ἡμέραν τὸ ἀπόγευμα καὶ ἔμενε πολλὰς ὥρας εἰς τὸ κατάστημα. Ἦτο πάντοτε μόνος. . .

— Τὰ χαρακτηριστικά του ; ἠρώτησεν ὁ Μοῦλ.

— Ὁμοιάζουσι μὲ ἐκεῖνα τοῦ Λουβέν, εἶπεν ὁ κλητῆρ. Ἐχώλαινεν καὶ αὐτὸς ὀλίγον ὡς ὁ Λουβέν. . .

— Αὐτὸς εἶνε ! ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ. Στοιχηματίζω ὅτι μετὰ τὸν φόνον τῆς κυρίας Δαλισιέ δὲν τὸν ἐπανεῖδον.

— Οὐδὲ μίαν φοράν, πρὸς μεγάλην θλίψιν τῆς κυρίας Ρουσιγιέ, ἡ ὁποία τὸν ἐθεώρει πελάτην ἀγαπητὸν καὶ καλοπληρωτὴν.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ! ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ. Καὶ τί ἔκαμνε εἰς τὸ κατάστημα Ρουσιγιέ ;

— Προσποιοῦτο τὸν ἄεργον οἰκοκύρην, ὅστις γνωρίζει νὰ σκοτώνῃ τὸν καιρὸν. ἐκάθητο πλησίον τοῦ γραφείου καὶ ἔκαμνε τὸν εὐγενῆ καὶ γενναῖον εἰς τὴν κυρίαν Ρουσιγιέ. ἀλλ' οὐδέποτε ἦτο προθυμότερος ὅσῳ ὅταν ἦτο ἐκεῖ ἡ Μαριέττα. Ὡμίλει εἰς τὰς γυναῖκας αὐτὰς περὶ τῶν ὑποθέσεων του. ἔλεγεν ὅτι ἦτο χῆρος, χωρὶς τέκνα, καὶ ὅτι πάλυ ἐστε-

νοχωρεῖτο. ὅτι εἶχεν εἰσὸδῆμα τεσσάρων χιλιάδων λιβρῶν καὶ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὴν περιουσίαν του εἰς ἀνεψίους, τοὺς ὁποίους μόλις ἐγνώριζε. ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν εὗρισκε γυναῖκα μεσήλικα καὶ ἐντιμὸν νὰ τὴν νυμφευθῇ. δὲν θὰ ἐξήταζεν οὐδὲ καλλονήν, οὐδὲ μάθησιν, οὐδὲ καλοὺς τρόπους. ὅτι πρὸ πάντων ἤθελε, ἦτο καλὴ καρδιά. . . Καὶ ταῦτα λέγων παρετήρει τὴν Μαριέτταν, ἡ ὁποία ἐκκίνηζεν ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ δὲν ὠνεύετο ἄλλο, εἰμὴ νὰ νυμφευθῇ τὸν Κροασιλιά. Πολλάκις συνεζήτησε περὶ τούτου μετὰ τῆς κυρίας Ρουσιγιέ. Ἄλλως τε, ἡ κυρία Ρουσιγιέ φρονεῖ, ὅτι δὲν εἶνε ἀδύνατον ἡ Μαριέττα καὶ αὐτὸς νὰ εἶχαν συνεντεύξεις—ἐντίμους ἐννοεῖται—ἐκτὸς τοῦ καταστήματος.

— Αὐτὰ ἀκοῦσιν, εἶπεν ὁ Μοῦλ. Βλέπετε πῶς τὸ πρᾶγμα σαφηνίζεται, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον.

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ὑποκώφως.

Ὁ Μοῦλ ἔδωκεν εἰς τὸν κλητῆρα διαταγὰς τινὰς σχετικὰς πρὸς τὴν Μαριέτταν.

— Πρέπει, εἶπε, νὰ τὴν ζητήσῃς χωρὶς βραδύτητα. δὲν θὰ εἶνε δύσκολον νὰ τὴν εὕρῃς. Θὰ ἐξετάσῃς τί ἀπέγεινεν ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου. Θὰ τὴν ἀκολουθήσῃς καὶ θὰ τὴν προσέχῃς, χωρὶς οὐδὲν αὐτὴ νὰ ἐννοήσῃ.

Ὁ κλητῆρ ἀπήλθεν. Ὁ Μοῦλ εἰσήγαγε τὸν Λαυρέντιον εἰς μικρὰν τινα αἴθουσαν, ἐν ἣ καθεστῆς πρὸ τραπέζης ἔγραψε ταχέως τὴν ἔκθεσίν του ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς προηγουμένης νυκτός. Ἐν τῇ ἐκθέσει ἐκείνῃ ἡ παρέμβασις καὶ ἡ διαγωγή τοῦ Λαυρεντίου πολὺ ἐπληροῦντο.

Ἠγέρθη εἴτα καὶ εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον :

— Περιμένετε με ἔδω. μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἐπανερχομαι καὶ θὰ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ ἐπιφορτισμένου τὰς ποινικὰς ὑποθέσεις, ὅστις πρὸ ἑξ μηνῶν ἐδέχθη τὸν Λαυρέντιον δι' ἀρνήσεως.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου συνωμίλει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μετὰ τοῦ ἀρχηγῷ τῆς ἀσφαλείας.

— Καλῶς ! ἐσκέφθη ὁ Μοῦλ, θὰ ἐπιτύχω.

Παρουσίασε τὴν ἔκθεσίν του. Ὁ Τορὲν εἶχεν ἤδη κάμει τὴν ἰδικήν του. Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας συνεχάρησαν τὸν Μοῦλ διὰ τὴν διαγωγὴν του καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του.

— Ἀκοῦσιν αἱ κολακεῖαι, εἶπεν ὁ Μοῦλ, δὲν τὰς ἀξίζω. Ἐλαβὰ τόσον καλὰ τὰ μέτρα μου, ὥστε ἀνευ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ νέου αὐτοῦ, θὰ ἔμενα εἰς τὸν τόπον ὁ δὲ Δερού θὰ ἔφρευεν ἀκόμη.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, πῶς αὐτὸς ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ εὕρισκετο ἐκεῖ ; . . Τί ἐζήτει ;

Ὁ Μοῦλ διηγήθη ἐν ὀλίγοις τὰ τῆς προτεραιᾶς συμβάντα μετὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ Λαυρεντίου.

— Ἀκόμη ἡ ἰδέα νὰ προσληφθῇ εἰς τὴν ἀστυνομίαν ! εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου. κατήντησε λοιπὸν μανία ;

— Ναί, εἶπεν ὁ Μοῦλ. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ αἴτησις εἶνε δικαιοτάτη καὶ εὐλογος, θὰ ὑποστηρίξω πάλιν αὐτήν, ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε.

— Πιστεύετε ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν ἀφώρτητά του ;

— Ναί, κύριε ! εἶνε ἀθῶος διὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς του, ὅσον σὲς καὶ ἐγώ.

— Ποῖος λοιπὸν εἶνε ὁ φονεὺς ; Τὸν γνωρίζετε ;

— Γνωρίζω ἕνα. ἤδη πρόκειται ν' ἀνακαλύψωμεν τὸν ἄλλον.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐζήτησαν ἐξηγήσεις, ἀλλ' ὁ Μοῦλ τοὺς παρεκάλεσε νὰ μὴ ἐπιμείνωσιν.

— Δὲν ἔχω ἔτι εἰμὴ ἐνδείξεις, εἶπεν, ἀλλὰ τόσον ἀκριβεῖς, τόσον ἰσχυράς, ὥστε μετέβαλα πεποίθησιν. ἀρήσατέ με, σὰς παρκαλῶ, νὰ ἐπιβεβαιώσω καὶ νὰ συμπληρώσω αὐτάς. . . Τοῦτο μὲ ἱκανοποιεῖ, προσέθηκε, διότι εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἰδοῦ Καρδινέ διέπραξα μέγα λάθος. Ζητῶ τὴν εὐνοίαν νὰ τὸ ἐπανορθώσω μόνος.

— Ἐστω, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Καὶ ζητεῖτε σπουδαίως νὰ μεταχειρισθῇτε τὸν νέον αὐτὸν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ;

— Ναί. τὸ ζητεῖ ὡς χάριν καὶ θὰ ἦτο σκληρόν, μεθ' ὅσα ὑπέφερεν, ἕνεκα ὧν ἡμῶν, νὰ ἀρνηθῶμεν. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, οὐδεὶς κλητῆρ δύναται νὰ εἶνε χρησιμώτερος αὐτοῦ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἔκαμε κίνησιν δυσπιστίας.

— Ὅχι, οὐδεὶς ! ἐπέμεινεν ὁ Μοῦλ. Ἐχει ζῆλον καὶ δραστηριότητα, φοβοῦμαι μόνον ὅτι ἔχει πάρα πολὺ. Εἶνε εὐφυής, τολμηρὸς, ρωμαλέος. . . Τὸν εἶδα εἰς τὸ ἔργον ! Ἀλλ' εὐρετέ μοι ἕνα κλητῆρα, ὅστις θὰ εὐχαριστηθῇ νὰ κατακοπῇ τὸ πρόσωπόν του ὡς τὸ ἰδικόν του τὴν νύκτα αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Δερού. . . Σημειώσατε ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δίκης του ἀφῆκε τὸ γένειόν του νὰ μεγαλώσῃ, ὥστε δὲν ἀναγνωρίζεται. Ἀλλως τε ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐξετέλεσαν τὸ ἔγκλημα τόσῳ ὀλίγον τὸν εἶδον. . .

— Ἐμπρός ! εἶπε μειδιῶν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, βλέπω τί θέλετε. ὅπως πάντοτε πλήρην ἐλευθερίαν.

— Μετενοήσατε ποτὲ ὅτι μοὶ τὴν ἐδώκατε ;

— Ὅχι, ποτέ. Διὰ τοῦτο δὲν σὰς τὴν ἀρνοῦμαι σήμερον.

Ὁ Μοῦλ νύχαισεν.

— Ἐστὲ ἥσυχoi, εἶπεν εἰς τοὺς δύο ἀνδρας, μετ' ὀλίγον θὰ διαφωτίσω τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, καὶ ὅχι ἀντιστρόφως αὐτὴν τὴν φοράν.

Προσέκλινεν καὶ ἐξεληθὼν ἔσπευσε νὰ εὕρῃ τὸν Λαυρέντιον εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς δ' ἀφῆκεν αὐτόν.

[Ἐπεται συνέχεια]